

Дубравко Пушек
УСНЕНИ КАМЕН

повеља

Едиција
ПОВЕЉА

Библиотека
ПОСЛЕ ВАВИЛОНА
књига петнаеста

Уредници
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ
ДЕЈАН АЛЕКСИЋ

Дубравко Пушек

УСНЕНИ КАМЕН

са италијанског
Дејан Илић

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ“
КРАЉЕВО
2017

Наслови изворника:

Carni trasparenti, Lacaità editore, Manduria, 1980

Le stanze dei morti, Edizioni Casagrande, Bellinzona, 1986

Pietra di labbra, Pierluigi Lubrina editore, Bergamo, 1988

Effetto Raman, Armando Dadò editore, Locarno, 2001

Scotopie, u *Conflitti. Poesie delle molte guerre*, Avagliano editore, Cava de Tirreni, 2001

© за српски језик *Народна библиотека „Стефан Првовенчани“*

© of the translation: *S. Fischer Foundation* by order of TRADUKI

Издавање овог дела подржао је ТРАДУКИ, књижевна мрежа коју чине Савезно министарство за европске и интернационалне послове Аустрије, Министарство иностраних послова Немачке, Швајцарска фондација за културу „Про Хелвеција“, „КултурКонтакт Аустрија“, Гете институт, Јавна агенција за књигу Републике Словеније, Министарство културе Републике Хрватске и Фондација „С. Фишер“.

Прозирна пут

I

Али ви је не будите, молим вас;
већ надолазе хладне струје
веру се уз њен скелет
и сасвим близу, на глувој црти,
завијају вук, змија:
зато подрхтава блистави месец.

Поново вас молим, не будите је.
Руке су јој плаветне
пут прозирна: у ваздуху је
и дашак је води за руку,

љуља је и полаже
на моје бесанице.

II

Касније (или можда више, када
хладноћа буде прекрила дамастне
покриваче, где се љуљаш – где одсуствујеш
куцкајући, оживљујући онај уобичајени кут)
имаћеш оно што ти припада. Шапући,
диши лагано – али се не покрећи –
да га не пробудиш, да га не мучиш,
овај ваздух бременит пути и светлом.

III

Њене нежне ручице
и плаве за миловања
за шамаре...

Шамаре двоструке, због
визуелног ефекта
и звучности.

IV

Кад је месец зашао у последњу
четврт свог круга, све је престало
да се креће. Непомичан,
мутан ваздух – готово сив –
и њена пут прозирна и присутна.

Шта је то? Одакле долази?
Ваздух или ветар? Али она има
плаветне руке: стрмени круг
за моје бесанице.

V

Али наједном означена јасно
њена прилика... Ђух
љиљана – неукротиви ветар
што бије и одбија њен скелет
у недосежно.

Моја је сенка, њена сенка
строге светлости и дашак је води
шапћући јој –

VI

Њено чудесно одмицање ткано од празнина
непопуњивих – и кажем мада не знам –
и све протегнуто у измицање око
огледала – и не знам – је ли овде
или није, нити наслућујем нити видим.
Али хоћу да кажем тако је, јер
друго не могу; ни покренути се ни отићи.
Овај магнет – једно огледало –
не расплињује моје бесанице.

VII

Њен дашак, она-дашак
чим се пробуди и тргне ме
чудима увек новим,
зачара ме
неописивим кретњама
и ја зачаран, зачаралац
нисам више те двоструко постаје
моје чуђење.

VIII

Требало је да пођем пут безданих снова
– и било би то путовање
без приспећа – али не пођох
нити се одавде покренух, остајући нем
те позорно уходећи ове лахоре страшне
и неухватљиве.

IX

Она је ваздух који живи у ваздуху
од воде је саздана,
приближава се и збуњује ме,
мучи ме. Изнова ме збуњује уздахом,
обичним уздахом. Ко је?